Şhe pred vezh, ko manj. On: Ako torej jeft na ſvojih 3 oralih tolike klaje dobim, de lahko 6 krav po letu in po simi dobro preredim, takó ravno ta ſenoshet 12 krav po letu ſamo s pizho previditi samore. Jeft: Reſ je to. On: Ravno savoljo tega bi mogla ta obzhina, ki okoli 50 oralov obſeshe, 100 krav ſkosi zelo leto, ali pa 200 ſkosi pol leta, kar zhaſa ſe na paſho gonijo preſkerbeti. Sdej mi pa zhedo preſhtej. Şhtejeva, in naſhtejeva 50 glav. On: In ſhe teh 50 krav nima ſkos pol leta sadoſti paſhe, temuzh ſi mora po unih dobravah ſkos vezh tednov shivesha iſkati. Ne bom ti pravil, koliko mlade travize shivina na paſhi potèptá, ktera ſe vezhkrat ne vsdigne vezh, in koliko mladik s koreninzami vred isruje. Ne bom ti kasal, kakó malo paſtirji pasijo in kakó malo vedó, kam in kje ne gré shivine goniti. Satorej bi ſi jeft upal na ravno ti planini, ako bi bila moja laſtnina, 100 krav ſkos zelo leto dobro prerediti. Lej takó le pridem is rasdeljenja obzhin na domazho réjo. Jeft: Sdaj ſo ſe mi pazh ozhi odperle, sdaj vidim, de krava v hlevu dobro in ſnashno dershana 4 — 5 krat vezhi dobizhek, kakor po paſhi ſèmtertje gonjena, donéſe.

Luka. Preſneta rezh, vaſh brat bi ſhe mene kmalo preobernil.

Ptujiz. Domu gredozh mi vedno pitane krave mojiga brata pred ozhmi igrajo, prezej ſim sazhel ſoſéde nagovarjati in de je bil ravno zele 3 leta moj nauk le glaſ upijozhiga v puſhavi, ſim vender veſêlje vshival, viditi kakó je moje ſtanovitno napeljevanje prasne isgovore premagalo. In vſi vlaſtniki ſo ſe po rasdeljenju prav dobro hvalili. Potem ſo vſe obzhine po zeli ſoſéſki rasdelili, in vſi ſo ſe prav dobro pozhutili.

Luka. Premagan ſim, goſp. ſajmoſhter in vi dober ptujiz! prejmita mojo hvalo sa vaji trud, in odpuſtita mi moje poprejſhne beſede; bodite pa tudi vi poſhten mosh, moj dragi prijatel.

Ptujiz. Veſeli me, de ſim daneſ pokorniga otroka ſvetlimu Zeſarju perdobil, tukej imate mojo roko. Daneſ bomo veſelizo pili na sdravje naſhiga dobriga Ozheta! — J. Demſher.

Toča in copernice.

(Konec.)

Streljanje pa gotovo odžene točo? — Naš cerkovnik hude ure nikdar ne zgreši, temuč serčno zvoni, in z žebljami od mertvaške truge strelja; in nobeden naše vasi ne pomni, kdaj bi bila toča per nas vdarla. — Če bi vaš cerkovnik ne bil zvonil in streljal, ali veš, de bi bila toča pobila? Blez de ne veš! — K čemu so pa žeblji od mertvaške truge? Saj mertvim daj mir in ne ognusi njih kostí! — Skušnja uči, de, ako ravno so zvonili in streljali, je vender toča vse do koreníne pobila. Kralj Friderik II. je enkrat tridefet tavžent žolnirjev v orožju vadil, ki so streljali z puškami in topmi (Kanonen); pa jih je vender toča dobro omlatila. Kakó pa tudi hrum zvona ali puške zamore točo odverniti, kér ta hrum ne doseže oblakov, kteri točo peljejo in sejejo?

Marsikteri poreče, de to, kar špogamo, nič ne velja, se trudiš pokazati; uči nas rajši, kar nam je koristno. — Iz serca rad, če bi le jest sam ta pravo vedel. Mislim vender, de molitev, varčnost (šparovnost), večsortni pridelki in družba zoper škodo toče so gotovi pomočki, se toče, kar je mogoče, ogibati.

Moli in skoz na Boga misli; ne samo takrat, kader ti žuga, če nisi enak konju, kteri hitro stopa, kader mu bič (gajžla) okoli ušes žvižga. Posébno pa moli ob hudi uri, sdruži se z svojimi sosedi v cerkvi: prosite milostljiviga Očeta, de po svoji sveti volji kazen odverne od vas.

Hrani obilnosti dobre letine; zakaj Bog in pamet te učí, de po dobrih letinah sledijo slabe. Kdor hiti predale (Getreidkästen) pred sprazniti, ko jih ima z novim žitam polniti, bo večidel prazne imel. Boljši je biti radovoljno trezen, kakor posiljeno lačen. Nikdar ne prodajaj reži ali ovsa preden imaš ajdo pod streho. Revšina, ki si jo delaš z napčnim življenjem, bode vsako leto manjši, če se svojiga dela umno primeš. V mladosti je ložej si nekoliko odtergati v jedi, pijači, v obleki in poboljških. Varvaj se bahanja! Bahač ima prazne skednje in stergano streho. Ali varvaj se tudi skoposti, zakaj miloftljivi Bog večno ziví, in skerbí za svoje pridne otroke.

Tretji pomočik zoper točo so večsortni pridelki po tvojih njivah. Krajnska dežéla bi rodila turšico, ktero po Koroškim k svojimu pridu sejejo. Dobro vem, de na Krajnskim ajda bolj donese, kakor na Koroškim, pa se najdejo kraji, kjer toča vsako leto bije in ajdo potèptá. Dalje menim, de slana posmodí, kar toči ostane. Turšica *) se toči bolj brani, in poprej, ko ajda dozorí. Pri Ljubljani posavcam (kmetam per Savi) klaje manjka; pa vender po vsih njivah ajdo sejejo, ktera včasi komej seme da; ne njivice ne pervolijo kermi (klaji), z ktero bi ložej živino redili in več gnoja napravljali. Koroški kmet, ki ſim ga prašal, zakaj na dobri njivi kermo namesto ajde sejé, mi je odgovoril: Če ajda donese, bo dober kup; če ne donese, bom jez saj kermo dobil.

Zadno varstvo zoper točo je družba, od ktere je v Nr. 23. 24. tih novic bilo na tanjko govorjeno. Izgovor: Družba je pač dobra, ali kdo jo plača? — nič ne velja. Če ne moreš toliko krajcerjev perdobiti, de bi se družbi perkupil, kakó boš celo leto, če te toča zadene, sam sebe, svoje otroke, svojo družino redil in plačal? Kdor ima več njiv, ta mora družbi več plačati; pa ta tudi ložej kakó reč v dnar spravi, in se takó večji škode varuje. Kdor ima manj polja, bo manj plačal, in ta dnar si od kmetije, ali drugih zaslužkov, ki se jih pri nas ne manjka, perhranil. Bajtar naj se rokodéla uči, drugim naj večsortne orodja perpravlja, ali k sosedam, ali na cesto v tlako naj gre. Ne sme čakati, de bi ga gospodje prosit hodili, ampak sam mora dela iskati, in z navadnim plačilam dovoljen biti. Glejte laške zidarje, ki ne stradajo, pa vender nektere krajcerje domu nesó. Pri napravljanju železne ceste so Lahi clo iz Napolitanskiga. Tém ni bilo predalječ šternajst dni hoditi, de bi si kosec kruha zaslužili; domorodni pa tožijo, de jim dela in kruha manjka. Prosimo Boga za vsakdanji kruh, varvajmo se vraž in lenobe, poslušajmo uke pobožnih in modrih ljudi: takó bomo srečno živeli in v ubožtvu ne bomo obupali, ampak koristno pomoč iskali! Robida.

*) Tudi na Krajnskim, posébno na Dolenskim in Notrajnskim vidimo veliko turšice rasti; dobro pa bi bilo, če bi jo tudi Gorenci več, kakor do zdaj, saditi hotli. Vredništvo.

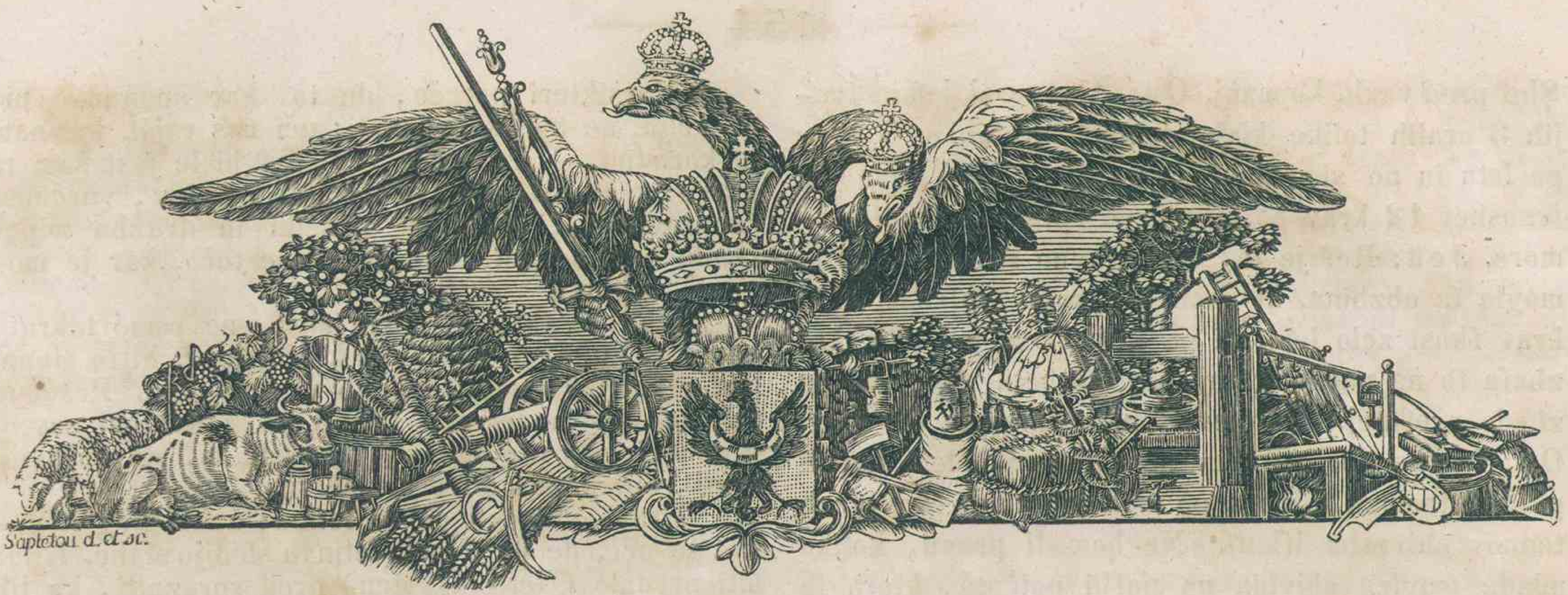

Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 39. *V ſrédo 25. Kimovza.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſako ſrédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zélo lèto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Bodite, kakor čbéle!

(Poleg némškiga.)

Kadar čbéla gré cvetlice
Obiskavat, med popivat,
Pridno vezat na nožíce
Si onóžje, slastí vživat:
Mislim: Človek! ljubi délo
In posnémaj pridno čbélo!

Kadar čbéla satje dela
Iz voska čisté lepôte,
Kakor de bi stvarit' iméla
Serca iz sladké belôte:
Mislim: Človek! serce vari,
De se v gréhu ne opári!

Kadar čbéla v panj priléze,
Se koj med sestrice spravi
Brez skoposti, serdi, jéze
U ljubezni serčni, pravi:
Mislim: Tam je sreča prava,
Kjèr edínost je in sprava!

Kadar čbéla pričakuje
De vesêlje raja vžije,
Mater skerbno pogleduje
In jo z krilci milo krije:
Mislim: Tak', otrôc'! bodite
Starše svoje vsi ljubite!

Kadar čbéla, jeze polna,
Z želam ojstrim preskerbljena,
Vid' nevarnost, v boj gré voljna,
De kraljica ni zgubljena:
Mislim: Glejte, tako varja
Prav' roják dom in cesarja!

Kadar čbéla vsako délo
Tak' umetno, modro dela:
Al' bi serce se ne vnélo,
Al' bi duša ne zapela:
Stvarnik, Ti si poln modrósti,
V majhnim, kakor v velikósti!

Malavašič.

Rasdelite obzhinſke paſhe!

(Konez.)

Luka. Povejte mi, kaj taziga vam je le pravil?

Ptujiz. Takó ſi tudi ti, mu rezhem, tak sa rasdelitvo vnet bedak? On: Nikakor; ampak rasdelitve prijatel, mi odgovori. Lej ta le velika planjava, ki ſe pred nama rasgrinja je obzhinſka paſha, in obſéshe okoli 50 oralov. Imam pa jeſt ſenoshet, ktera v dolgoſti in v ſhirokoſti ſamo 3 orale meri. Is teh 3 oralov dobim ſená in otáve sadoſti, 6 krav ſkosi zeló leto prerediti. Koliko mi mléka dajo, ſi vidil, in v dveh letih ſe mi mora ſhe vſaka nar manj sa en bokal poboljſhati. Jeſt. Kakó je to mogozhe? S nemſhko (Luzernſko) deteljo in s drugimi takimi seliſhi, jo bom vprihodno obſejál, ki boljſhi klajo dajo, kakor naſha trava in naſha detélja, in ktére obſtanejo bres nove ſetve, kakor ſo nam uni dan Novize osnanile, ſhe zhes 20 let, in vedno poganjajo, — mi odgovori. Poleg tega per pitanju, v hlevi oſtane veliko dobre gnojnine, nar boljſhi kmetijſki pomozhik, kteriga pa shivina, ki ſe po paſhah goni, ſemtertje rastreſa. S to gnojnino ſi sboljſham prihodke ſvojih njiv. Jeſt: Vſe prav, kakó pa prideſh is delitve obzhine na domazhe pitanje? On. Prav lahko, ena rezh is-haja is druge. Tam, kjer ſo obzhinſke paſhe, nemore domazha reja nikdar v velikim vpeljana biti. Rekel ſim ti, de gmajna, na ktéri ſe snajdeva, okoli 50 oralov obſéshe. Jeſt:

Vstraníše.

Kadar se hiša zida, narmanjši reč, en kamenček veliko pomeni. Takó imá tudi rast in razpad kmetovanja svoj vzrok splôh v majhnih rečeh. Per dobrim kmetijstvi se narmanjši reč ne spregleda, nobena stvarca se v nemar ne pustí. Zato že prigovor učí, de gospodinja tri vogle derží, de si se ravno le z malimi opravki pečá. Mi bo po tém takim kdo zameril, de od rečí govorím, za ktero še ni lahko gospodarju v misel prišlo, se méniti? Saj še imena med Slovenci nima, takó malo se zmenijo za njo. Kdor jo imenuje, ji pravi po ptujih jezikih: Abtritt, Retirad, Privet; in čé ji sekrét reče, misli, de jo je imenoval po slovensko. Jas ji za to dobo vstraniše rečem zavoljo tega, kér se vse v njo v stran spravlja, kar nikamur drugam ne kaže. Oznani kdo boljši imé v novicah, mi bo všeč.

In to vstraniše, pravim, de bi per vsaki hiši moralo biti: ni táko za nič, kakor marsikdo med kmeti misli. Sitno mi je reči, pa še sitneji se prebivavcam tacih hiš godí, kjer vstraniša nimajo. Kolikokrat mora človek, ki memo táke hiše gré, obraz na drugo stran oberniti —! Pa tudi dober želodez mora imeti, ki se taki nesnažnosti bliža. Kakó sitno je pa tudi to za domače ljudí, sosébno za táke, ki bolehajo. Večkrat bi se kdo rad pomudil per taki hiši, pa potreba ga sili, de odrine. Že poti okoli takih vasí, kjer vstraníš ni, so večkrat take, de ni izreči.

Razun nesnage in mnogotere sitnobe, je pa tudi še zguba per kmetovanji, ako je hiša brez vstraniša. Koliko se jih premrazi, ki hodijo na veter in dež k potrebi. Lahko, de še svinje včasi od tega zbolíjo, ko okoli voglov takih nesnažnih hiš letajo; sosébno, ako je kak bolehen človek per potrebi bil. Mende tudi svinskimu želodcu vse ne tékne. In potem pride narboljši gnoj v nič. Vprašajte kakiga učeniga kmetovavca, in povedal vam bo, kakó visoko angležki kmetovavzi človeški gnoj cenijo, in kaj vse z njim počnejo, de jim več verže: vi ga pa puftite v nič priti, in večkrat slabejiga živinskiga za dragi dnar kupite!

Naredí naj si tadaj vsak, kdor ga še nima, vstraniše blizo hiše, ako se da takó, de bo tudi ob dežju mogoče, do njega v suhim priti: tóde na takim mesti, de ne bodo zamogle svinje blizo. Zadej se naredí precej globoka jama, de se cló nič gnojá ne razgubí, in de ga dež ne odpeljá. V to jamo se méčejo smetí, stare cunje, oglodane kostí, obnošeno usnje, in večkrat kako betvo listja ali slame: takó ti ne pride nikdar smrad v hišo, in kar hočeš narbolje pognojiti, s tem gnojem pognoji, in bo rastlo, de bo veselje.

—o—

Nekaj od Slovencov.

(Na dalje.)

6. Take pesmi se imenujejo slovenske narodne (national slowenisch), kér so zložéne od slovenskiga naroda. Nektéri Slovenci ne razločijo, kakor je potréba, teh dveh besedi: narodno in nerodno. Narodno je nekaj lepiga, kar je jednimu ali drugimu narodu lastniga, zato se reče národnost: Nationalität. Nerodno je pa nekaj malovredniga, Ungeschicklichkeit. Gerdo bi bilo, ako bi mi te dve clo različne besede razločiti ne znali. Zato v glavo si jo zarežimo! – Te slovenske pesmi so večidel kratke, ljubke, proste, takó zložene da jih že iz glave znaš, ako jih samo jedankrat ali dvakrat slišiš; so stare po sto, po dve, tristo let in še starejši. Starejši je, bolj je lepa. Na to se moreš zanesti. Ako bi posébno lepa ne bila, bi jo Slovenci, davno že bili opustili in pozabili. Tudi nove pesmi so lepe, tode večidel so zložene, kakor je ravno šega med učenimi, pesme zlagati. Sadaj se jim zdi lepo jedno, sadaj drugo. Kadaj terdijo, da so tiste pesmi naj lepši, ktere so prav zavite, takó da jih moraš po dva ali trikrat prebrati, da jih samo razumiš. Kadar je taka šega med učenimi, tadaj vse vije na pesmih, kakor na nekaki terti. Dokler taka navada, taka šega vlada, so take zapletene pesmi lepe; kakor hitro se šega spremení, pa nikomur ne dopadejo več. Pesmi naroda pa niso po kakih šegah napravljene, temuč so zložene, kakor človeku serce kaže; človeško serce se sicer tudi spreminja, pa si vender vselej podobno ostane — ostane zmiraj serce človeško. Pa tudi naše narodne pesmi ostanejo lepe, dokler bode našiga naroda na svetu kaj. Od njih se mora učiti slovenski pevec in slovenski godec, kakó se mora zapeti ali zagosti, da našem ljudem dopade. Bolj je pesem podobna narodnam, lepši je.

7. Mnogo sim zbiral in prebiral med slovenskimi pesmi in to med svetimi in med posvetnimi; pa več pesim sim slišal ali bral, ljubeznivši so se mi zdeli naši Slovenci. Ne verjel bi mi ti, ljubi prijatel! koliko pesem sim pregledal in poslušal — in med celo to množico so bile nektére bolj, manj lepo zložene — — pa gerdih, nesramnih nisim našel, zvunaj jedne same, v kteri se jedan pijan žganjar košáti, kakó je z sterganimi hlačmi pijančeval. Pošteni Slovenci, ki se le nad lepim poštenim petjem veselijo! Še posvetne so takó lepe, da jih skorej od cerkvenih ne poznaš. Ako bi jez hotel pesmi praviti, bi se mi jih nabralo skorej za jedne bukvice; jez tukaj le jedno napišem, ki je iz sv. Križa blizo Ipave, in sam se lahko prepričaš, da so še posvetne svetim prav podóbne.

Lepa krajnska dežéla.

1. Tam stoji gora Iblanska
   Na lepim ravnim vertiču.
   Češčena roža Marija! *)

2. Polhen je rožic nasajen
   Plavih, rudečih in višnjevih.

3. Marija po vertiču prangala,
   Lepe rožice je tergala.

4. Marija takó pravi, govorí:
   Ko bi bil zdej tù ljub moj sin!

5. Ko bi bil zdej tù ljub moj sin,
   Bi mu krancel narejala.

6. Marija še tega ne zgovori,
   Nje ljubi sin za njo stoji.

7. Od kod si hodil, kjè si bil?
   Povsod sim hodil, povsod sim bil.

8. V krajnski dežéli nisim bil.
   Komu sí pustil krajnsko stran?

9. Notri sim pustil lepe ljudí,
   Mirne ceste, frišne vodé.

10. Vsim vernim dušam sveti rej
    Ki nam ga vsim vkupej dej.
    Češčena roža Marija!

Naše šege, pripovedke in narodne pesmi so živi spomeniki, ki nam kažejo, bolj kakor napisi na kamnih, bolj kakor stare listine (Urkunden) na per-

*) Ta red se vsaki versti pristavi.

gamenu, kak je naš národ bil, in kakoršne lastnosti ima; to nam je živo ogledálo, v kterim vidimo bistro pamet in blago serce slovensko. — Pa Slovenci malo marajo za vse to. To moram po poti povedati. Mi se mnogo učimo, kar je od drugih narodov, kar je pa slovenskiga, to nam le merzi. S težkim sercam rečem, pa je resnica: mnogoteri sicer učen Slovenec več vé od čudnih Kinezov in od vmazanih Hotentotov, kakor od svojiga slovenskiga naroda. — Imamo pa tudi blagih móž in iskrenih mladenčev, kteri se z veséljem učé, kar je Slovenskiga. Bog jim daj srečo, ljubo zdravje in dolgo življenje!!

Vſe poſkuſite, in kar je dobriga obdershite!

Ne ſme ſe Ferlanova pinja sanizhovati, tudi ſe tajiti ne more, de je bilo s njo ſitno delo medenja prezej polajſhano; vender pa ſmo ſhe pomiſlovali, kako bi ſe dalo v ti rezhi ſhe kaj boljſhiga naſhim pridnim Slovenzam v roke dati. — Ni bilo treba dolgiga truda. Matija Kopazh v Begnah (na Gorenſkim) je naredil novo, *) prav lizhno pinjo, per kteri ſe nizh ne pogreſha, kar delo medenja polajſha. Prav lahko ſe ta pinja shene, ko ima zelo kolo, in ſe navija, kakor ura; pa tudi prav naglo in zhiſto ſe vmede. Vezh hvale pa nozhemo ſvojimu delu dajati, bomo raji pozhakali, de hvala od drugih pride. Le ſhe to perſtavimo, de, zhe kdo hozhe, ſe da ta pinja tudi ſedé, in s nizh vezhjim trudam goniti, kakor vſak kolovrat. Prav lahko bodo sdej medli in sraven brali. Kdor bi ſe hotel preprizhati, kakó lahko in naglo ſe vmede, ali pa kdor bi hotel to prijetno pinjo pogledati, de ſi bo potlej gotovo enako omiſlil, naj ſe per naſ oglaſi, mu bomo vſe radi ſkasali, in povedali. Tudi obljubim, de bomo vredniſhtvu teh Noviz v Ljubljano enako pinjo poſlali, kér jo bo mogel vſak pogledati. Ne dvomim, de bo imela ta snajdba kmalo veliko prijatlov. K....

Od preſhizhje bolesni v 37. liſtu létaſhnih noviz.

Preſhizhja bolesen, od ktere nam D. is Tuhinſke doline v 37. liſtu naſhih noviz perpoveduje, je per preſhizhih she sdavnej navadna, ktero v nekterih krajih ſhen, v nekterih perezhogenj, in v nekterih rudezhizo imenujejo. Leki, kteri ſo ſvetvani soper to réſ hudo bolesen, vtegnejo biti dobri, tode po kmetih ſe vſelej takó naglo dobiti ne morejo, kakor bi bilo potreba; tudi ſe bolnim preſhizhem ſhe teshko kaj v riviz perpravi in ſe s tem tudi slo oplaſhijo. Per naſ ſo praſeta she vezhkrat tako bolesen imele, in vſelej ſmo jim jo s tem ventali, de ſmo jih berſh, kakor ſo sbolele s flamnatmi sveski **) ali pa s flanelo takó dolgo dergniti veléli, de ſo ſe vgrele in de ſo rudezhe pike bolj vùn vdarile. Takó ſo vezhidel bolne preſeta v 24 urah ſpet osdravele. A.

Stara povedka.

Divji mož.

Po Metlikini okolici se pripoveduje, de je živel v starih časih divji mož na velicih hribih, in je bil verlo velik dobrotnik za vse ljudí uniga kraja. Ko je neprijazna zima bežati jela in se spomlad veselo prismejala, je on na visoki gori povzdignil svoj glas: „delaj“ de se je razlégalo po vsih dolinah in poljanah. Ljudjé so od njega na tanjko dobo zvedili, kdaj je bilo treba to, ali uno žito sejati, to ali uno sočivje saditi, za ta ali uni smuk (kislino) skerbeti i. t. d. kér je to vselej zraven pristavil. Za te dobrote so mu bili jako hvaležni, in ljubezen proti njemu jih je nagnala priložnosti iskat, viditi ga. Kakó bi to izpeljali, neso vedili. Nar starji iz med njih jim svèt da, de mu na mesto, kjer ga kričati slišijo, naj medu jesti nesejo in se okoli poskrijejo. To storivši ga pričakajo; tóde zagledavši jih je odletel, kot sèrnjak.

Ko so to storit poslani, domú prišli, so ga obširno popisali in djali, de je v vsih rečeh človeku enak, z tem samó razločkam, de je po vsim životu kosmat, kot zver. Imenovani svètnik, ko je zvedljivost žená opazil, jih zdaj drugači upoti: Ako ga, jim pravi, med sabo imeti želite, nastavite mu dobriga vina in poleg poſode ove, negibčne postole; napivši se, bo tudi jél postole premišljevati, in morebiti, de se obuje. Na obutiga, ker ne bo hoditi vajen, hitro planite, in zvezaniga domu pripeljite, de tudi ženam na vidilo pride. Naročéno so marljivo zveršili. Ubogi divjak se vina obilno napije, postole obuje; tóde gerdó se vkani. Ko je možje od vsih plati proti sebi vèrveti vidil, skoči na noge; ali te mu svojo poprejšno hitro službo odrekó, kér mu polze, in on v svoji hitrosti pada. Ulovivši ga grejo z njim v grad, de ga gospòdi pokažejo, ki ga je že zdavno željela viditi. Vse vanj viri, vse ga obstane, vse se mu čudi; zdaj gledajo njegove parklje, zdaj gladijo njegovo dlako, zdaj ga poprašujejo za mnoge prihodne rečí. Ko so ga vezál rešilf, skoči ko bi trenil, iz med zbora, in poleti pocesti proti hosti, takó berzo, de ga hèrti, które so za njim spustili, dospeti ne so mogli. Od uniga časa ga ni bilo nikoli več, ne viditi ne slišati. Ko je spomlad nastala, je njegovo upitje: „delaj, delaj, sej, sej“! popolnama izostalo. Stanovnike je tlaka zadéla in druge nesreče. Juri Sodevski.

Vganjka.

Kaj rado po glavi beshí,
Zhe ravno na ſheſtih nogah ſtojí?

Snajdba vganjke v poprejſhnimu liſtu je:

Drevó.

Danaſhnimu liſtu je deveti dél vinoréje perdjan.

Shitni kup.	V Ljubljani 14. Kimovza.		V Krajnju 9. Kimovza.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pſhenize domazhe	1	22	1	22
1 „ „ banaſhke	1	21	1	20
1 „ Turſhize . . .	1	—	1	—
1 „ Sorſhize . . .	—	—	1	—
1 „ Rèshi	—	54	1	—
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	45
1 „ Proſa	—	59	—	48
1 „ Ajde	—	—	—	57
1 „ Ovſa	—	31	—	31

*) Prav slo shelimo to novo snajdbo viditi. Vredniſhtvo.

**) Zhe imenovana bolesen od hudiga vranzhniga priſada isvira, ſe ne ſmejo vunder le tiſti leki, ki ſmo jih v 37 liſtu ſvetovali in prav dobre ſposnali, v nemar puſhati. Vredniſhtvo.

V Ljubljani. Natiſnil in saloshil Joshef Blasnik.